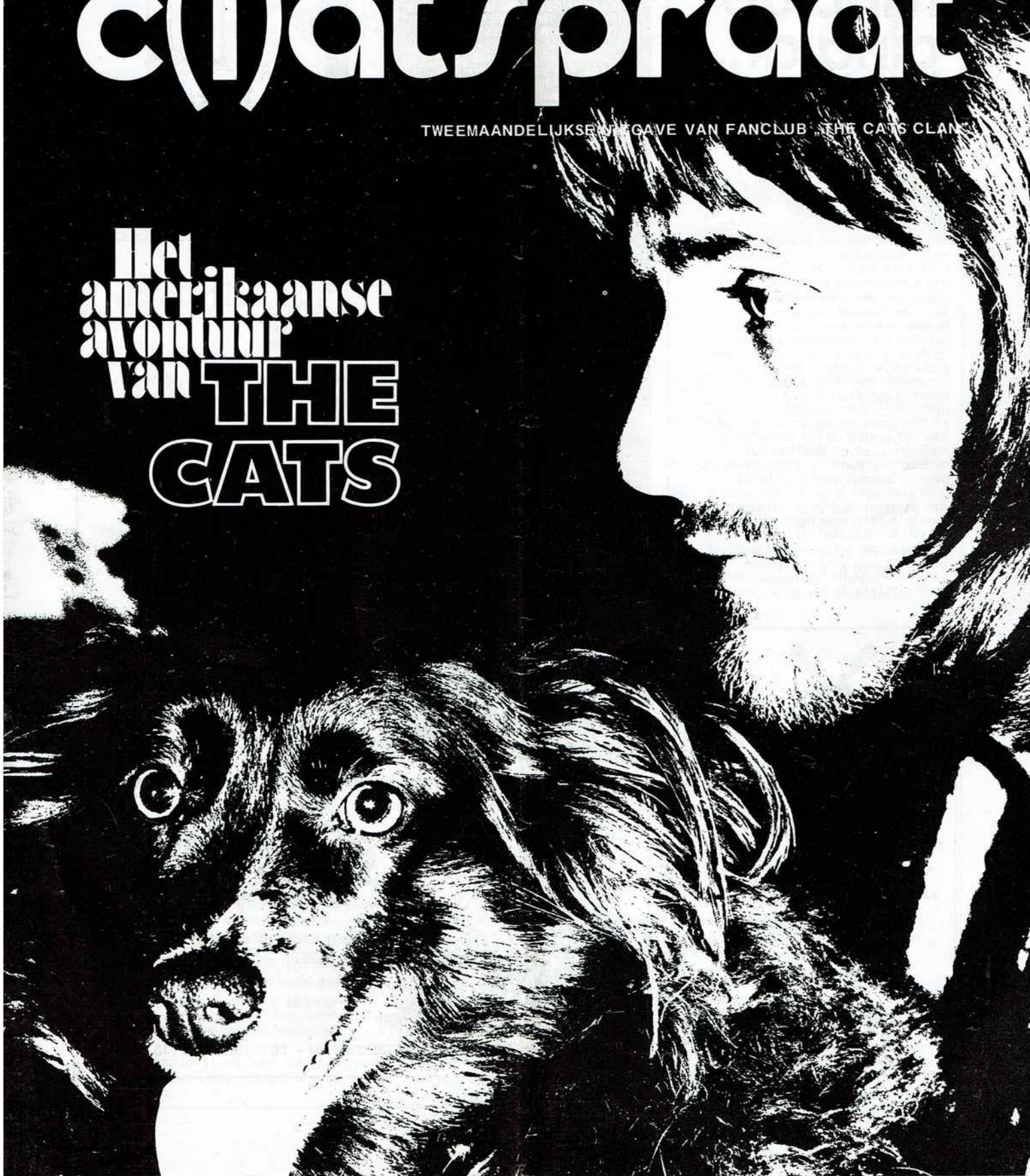

c(l)atspraak

zesde jaargang, nummer vijf, mei 1974

TWEEMAANDELIJKSE UITGAVE VAN FANCLUB THE CATS CLAN

Het
amerikaanse
avontuur
van **THE
CATS**

fanclub ging af...

Juist omdat de voorbereidingstijd voor ons fanblad iedere keer nogal lang duurt, kan het gebeuren dat we soms de plank aardig mis slaan. We kunnen soms net geen melding meer maken van een nieuwe plaat. Wel in het nummer dat er op volgt en dan staat die plaat al huizenhoog in de Top-10. Maar dat zijn zo van die moeilijkheden waar je als tweemaandelijkse verschijnend amateurblaadje weinig aan kunt doen. Ook in het maart-nummer kleunden we weer mis. In het interview van onze medewerker Ton van Bommel met Arnold Muhren stelde Arnold duidelijk dat The Cats optredens erg belangrijk vinden en dat ze nooit een platengroep zouden worden. Het blad was juist in druk toen we hoorden dat The Cats na 19 mei niet meer zouden optreden en zich zouden gaan toeleggen op het maken van platen en het proberen te veroveren van de markt in het buitenland. Toen dat belangrijke bericht bekend werd was de pagina niet meer te vervangen door wat anders... Onze verontschuldiging voor deze gang van zaken, waaruit ook weer eens blijkt dat het uitgeven van een blad lang niet zo'n eenvoudige zaak is als sommige mensen wel eens schijnen te denken.

BAR

„De Molen“

Eig. E.G.M. Smit

Haven 114

VOLENDAM

Tel.: 32 66

c(l)atspraak

TWEEMAANDELIJKE UITGAVE VAN
FANCLUB „THE CATS CLAN“
GEDDINGMOOR 38, NIEUW-VENNEP
President: Eric Jaap Izaks
Administratie: Tineke Izaks
Redactie: Hans van der Wereld
Noordeinde 30, Leiden.
Abonnementsprijzen:
Nederland fl. 10,00 per jaar
Belgie 150 Fr. per jaar
Gironummer:
1261713 t.n.v. E.J. Izaks
te Nieuw-Vennep

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

BOVEMA/EMI
FANTASY RECORDS
THEO ROOS
ARNOLD MUHREN
PIET VEERMAN
THEO KLOUWER
PIET VEERMAN
JAAP SCHILDER
TON VAN BEMMEL
RENE VERDONSCHOT
RON HEYMANS

FOTO'S:

MARIAN ZEGERS
TON SCHUTZ/ANP
TONY LANE/FANTASY
THEO HOGENDOORN
ARNOLD MUHREN
LEX VAN BERKUM
FOCKO DANTZIG
THEO VERDONSCHOT
JOE FRIEZER
BEN HANSEN/ANP
HANS VAN DER WERELD
JANOS BARENDSEN
NEGRAM BV

VORMGEVING:

PIERRE VAN DEN BROEK
DRUK:
DELTABACH BV, LEIDEN

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar ge-
maakt worden d.m.v. druk, fotocopie,
microfilm of op welke andere wijze ook
ook zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.
Zonder schriftelijke toestemming van
de uitgever is het verboden dit blad
op te nemen of ter beschikking te
stellen van een leesportefeuille.

BAR

„De Kakatoe“

air conditioned

Haven 166

Volendam

Tel. (02993) - 41 05

ROCK 'N ROLL IN DE TOP-40

29 december 1973 - Tipparade	8
5 januari 1974 - Alarmschijf	
12 januari	16
19 januari	4
26 januari	3
2 februari	3
9 februari	8
16 februari	16
23 februari	27
2 maart	39

VERONICA LP TOP-20 „CATS-HOME“

27 oktober 1973 - LP van de week	
3 november	19
10 november	9
17 november	8
24 november	9
1 december	8
8 december	10
15 december	13
22 december	16
29 december	16
5 januari 1974	13
12 januari	14
19 januari	18
26 januari	19
2 februari	18
9 februari	20

**platenshop
SOMBROEK**

verkoopt naast alle platen van The Cats
nu ook boeken en tijdschriften.
Het adres voor al je platen en boeken
is steeds:

HAVENSTRAAT 3 - VOLENDAM - TEL.: 02993-4140

19 mei

laatste optreden

Er hebben de laatste weken enkele geruchten de ronde gedaan over op handen zijnde problemen in de Volendamse popgroep The Cats. Uiteraard zijn deze geruchten ook de Cats ter ore gekomen en zij hebben dan ook Bovema verzocht jullie het volgende mede te delen:

De afgelopen maanden hebben de Cats zeer veel gesproken over hun toekomstplannen en de continuering van hun carrière.

Er zijn nu vastomlijnde plannen op tafel gekomen wat betreft de opbouw van hun carrière in Amerika, Engeland en de rest van Europa. Wil dit plan verwezenlijkt kunnen worden, dan is het beslist noodzakelijk dat de Cats meer armslag krijgen. Bovendien is gebleken dat het zware programma van de afgelopen jaren moeilijk door de Cats in de toekomst is vol te houden. Er is dan ook door de Cats unaniem in overleg met Bovema besloten ter voorkoming van inderdaad grote problemen, de zaaloptredens met ingang van 19 mei a.s. te stoppen.

Alle lopende kontrakten zullen normaal worden afgewerkt.

De Cats zijn echter vast besloten hun carrière verder uit te bouwen, hetgeen o.a. betekent dat grammofoonplaatopnamen en televisieoptredens normaal doorgang zullen vinden.

Hoewel oorspronkelijk het plan bestond om het 10-jarig bestaan van The Cats eind april te vieren, is nu besloten onder druk van de vele buitenlandse verplichtingen in verband met hun in Amerika geproduceerde langspeelplaat die „worldwide” zal worden uitgebracht, deze festiviteiten rond dit jubileum uit te stellen tot september 1974.

HET ALLERLAATSTE OPTREDEN

Ja, mensen, er is een tijd van komen en een tijd van gaan en de tijd van gaan is nu – na tien jaar – voor The Cats gekomen. Ze staan vlak voor hun allerlaatste optreden. Net zoals ze tien jaar geleden in Purmerend begonnen, zo zal in die plaats – even ten noorden van Amsterdam – ook hun roemrijke carrière afgesloten worden. Dat laatste optreden gaat iets bijzonders worden. Ten eerste door de medewerking van vele Volendammer groepen en ten tweede omdat The Cats tot één uur 's nachts spelen. Het festijn begint 'smiddags om twee uur. Achtereenvolgens treden op de groepen Hope, Next One, Jen Rog en Maddog.

Daarna is het de beurt aan The Cats. Echt, voor de allerlaatste maal in 'de Noord'. Wij van de fanclub hopen dat ze nu voor deze gelegenheid ook al die ouwe nummers eens gaan spelen, zoals 'Jukebox', 'Ave Maria' enz. Tal van fans zouden dat zó graag willen. Asjeblijft, Cats, doe dat voor jullie fans! In de Sporthal van Purmerend, waar het hele feest gaat plaatsvinden, behoeft je geen honger en dorst te krijgen want je kunt er ruimschoots drank en belegde broodjes kopen. Toegangskaartjes kosten fl. 12,50. We zien zondag 19 mei natuurlijk alle Noordhollandse fans in Purmerend!!!

The Cats, hun manager Jan Buys (geheel rechts) en hun producer Klaas Leyen (zittend rechts) poseren hier voor ANP-fotograaf Ton Schutz voor hun vertrek naar Amerika.

Het amerikaanse avontuur van THE CATS

VOLENDAM – Voornamelijk om The Cats nu eindelijk goed in Amerika en Engeland te laten doorbreken heeft de Volendamse groep in Los Angeles een geheel nieuwe LP opgenomen. Producer van deze "Amerikaanse" Cats-LP was niemand minder dan de befaamde Al.Capps.

Waarom een Amerikaanse opname-sessie? Theo Roos (International Division Bovema/EMI): "In de eerste plaats om The Cats wat meer bekendheid te geven in Amerika en Engeland. Hun platen werden daar wel uitgebracht, maar ze maakten er weinig indruk. Vandaar dat we besloten hebben om nu een speciaal op deze landen afgestemde plaat op te nemen en uit te brengen, waarop The Cats begeleid worden door Amerikaanse studio-musici. We willen proberen om door middel van een andere aanpak onze topgroep voor de Amerikaanse en Engelse markt – die veel meer gewend zijn aan een zogenaamde "rauwere" sound – een eerlijke kans te geven".

The Cats hebben een paar weken hard gewerkt, daar in Los Angeles. Alle opname-sessies zijn vlot en naar ieders tevredenheid verlopen. The Cats had-

den in totaal ongeveer zesendertig uur nodig om de twaalf nummers op de band te zetten. Dat is een zeer opvallend korte tijd, gezien de vaak zeer lange

studio-tijden die ze in Nederland maakten.

De plannen voor deze Amerikaanse opnamen dateren niet van gisteren of eergisteren. Al geruime tijd werden er bij Bovema gedachten geopperd om eens in Amerika een plaat op te gaan nemen. De plannen werden echter altijd geheim gehouden. Maar nu mocht er bekendheid aan worden gegeven en als alles volgens de plannen is verlopen zal de nieuwe LP onderhand ook wel in Nederland uitgebracht zijn.

DRUKBEZET SCHEMA

The Cats hebben in Los Angeles allermist stil gezeten. Hun Amerikaanse avontuur begon op donderdag 10 januari toen ze van Schiphol om 12.45 uur richting Los Angeles vlogen. De vliegtocht werd gemaakt met een DC-8 van

De volgende nieuwe nummers hebben The Cats in Amerika opgenomen voor hun nieuwe LP :

1. Be my day, tekst en muziek: Larry Murray.
2. Moonchild, tekst en muziek: Greg Williams.
3. Saturday mornings and the western show, tekst en muziek: Ted Kennedy.
4. The love in your eyes, tekst en muziek: Gordon Marron, Reid Reillich en Al Capps.
5. A clown never cries, tekst en muziek: Al Capps, Reid Reillich en Gordon Marron.
6. Tangle in a love triangle, tekst en muziek: Bobby Flax en Lanny Lambert.

Kant twee van de plaat bevat zes oude nummers, die in een nieuw jasje werden gestoken. Het zijn :

1. Let's dance
2. One way wind
3. If you'll be my woman
4. She's on her own
5. A letter
6. Timemachine

De plaat zal in Amerika uitgebracht worden op het Fantasy-label.

Canadian Pacific. In Vancouver in Canada moest overgestapt worden en vandaar werd verder gevlogen met een Boeing 727 van United Airlines. Op Los Angeles International Airport werden The Cats en Jan Buys afgehaald door een functionaris van Fantasy Records, de maatschappij die in Amerika de platen van The Cats uitbrengt. Vrijdag de 11de werd rustigjes doorgebracht evenals zaterdag. The Cats moesten eventjes bijkomen van hun lange vliegreis. Op zondag gingen The Cats aan het werk. Er werden besprekingen gevoerd over wie de lead van de verschillende nummers zou doen. Op maandag 14 en dinsdag 15 januari hadden de opnames plaats van de backingtracks in de Larrabee Studio's. Hierbij moesten The Cats natuurlijk aanwezig zijn om de tempi te controleren, zodat deze juist voor hun stemmen zouden zijn. Van 17 tot 20 januari

zaten The Cats weer in de studio met hun producer Al Capps, ditmaal om de zangpartijen in te studeren. De 20ste hadden The Cats bij Don Blocker (zakenlijk directeur van Garret Music Enterprises) een party. Theo kon het ook hier weer niet laten: hij maakte een heerlijk maaltje tong klaar!

Op maandag 21 januari begonnen The Cats met het inzingen van de twaalf nummers. Ze deden dat niet langer dan zo'n vier a vijf uur per dag. Erg lang lijkt dat misschien niet, maar het opnemen en inzingen van een plaat vergt een intensieve inspanning, want alles moet vlekkeloos in de groeven komen! Het inzingen duurde tot en met vrijdag 25 januari.

Op maandag 29 januari vertrokken The Cats met een vliegtuig van West Air uit Los Angeles. De reis ging weer via Vancouver waar in het Sky Line Motor Hotel overnacht werd. Vandaar vlogen ze met een DC-8 van Canadian Pacific weer naar Amsterdam, waar ze op 29 januari om ongeveer kwart over zeven 'smorgens aan kwamen.

TOTAAL ANDERE SOUND

Omdat de LP speciaal voor Amerika en Engeland is opgenomen zul je begrijpen dat de arrangementen en de hele produktie volledig anders zijn als bij The Cats gebruikelijk. Dit is natuurlijk niet omdat de Cats-produkties in Nederland slecht zouden zijn, integendeel! Bovema heeft juist een op de Amerikaanse en Engelse smaak afgestemde plaat willen maken en nadat wij bij Bovema enige banden hadden gehoord konden we zeggen dat men daarin — ons inziens — heel goed is geslaagd. Hoe de plaat is de VS en Engeland zal worden ontvangen moet natuurlijk afgewacht worden. Maar de kans is erg groot dat The Cats ook daar nu eindelijk eens wat meer bekend worden. We wensen ze dat sukses natuurlijk van harte toe!

VEEL ONTMOET EN VEEL GEZIEN

The Cats hebben in Amerika diverse mensen ontmoet die erg belangrijk zijn voor hun verdere carrière in Amerika. Daar is in de eerste plaats natuurlijk Al Capps, de producer van de nieuwe LP. Hij heeft jarenlang de arrangementen verzorgd voor artiesten zoals Andy Williams, Vicky Carr, Johnny Mathis, Helen Reddy, Jose Feliciano, Union Gap en Sonny & Cher. Hij is tevens de komponist van Cher's hit „Half breed". Al Capps heeft ook twee nummers geschreven voor de nieuwe Cats-LP. Al is in dienst van Garret Music Enterprises.

Ook producer Snuff Garrett heeft een heel belangrijk aandeel gehad in het nieuwe Cats-album. Snuff Garrett heeft vele nummer een hits op zijn geweten, waaronder vroegere opnames met Bobby Vee, Garry Lewis, Brian Hyland, Sonny & Cher, Vicky Lawrence.

The Cats hebben ook Ralph Kaffel in Amerika ontmoet. Ze kenden hem al, want Ralph was vorig jaar al een keer op Volendam. Hij is Executive President van Fantasy Records. Kaffel introduceerde The Cats bij de voltallige Fantasy-staf.

Een andere belangrijke figuur voor The Cats in Amerika is Tony Lane, Art Di-

The Cats en Jan Buys (rechts) samen met hun Amerikaanse producers Al Capps en Snuff Garrett voor de studio in Los Angeles.

rector van Fantasy en tevens top-fotograaf. Hij maakte gedurende de opnamen-sessies en op andere lokaties foto's van The Cats ten behoeve van promotie van de groep in Amerika.

KLAAS LEYEN

Klaas Leyen, die tot nu toe in Nederland altijd de vaste producer van The Cats is geweest, heeft ook de reis mee-gemaakt. Klaas ging zuiver alleen mee als toeschouwer. Hij assisteerde niet bij de produktie van de nieuwe LP. Het was natuurlijk wel belangrijk dat hij er bij was zodat hij kon zien wat er met „zijn groep gebeurde. De Bovema-producer bezocht in Amerika tal van studio's en zijn aanwezigheid was voor hem dus ook min of meer een studiereis.

JIP GOLSTEYN

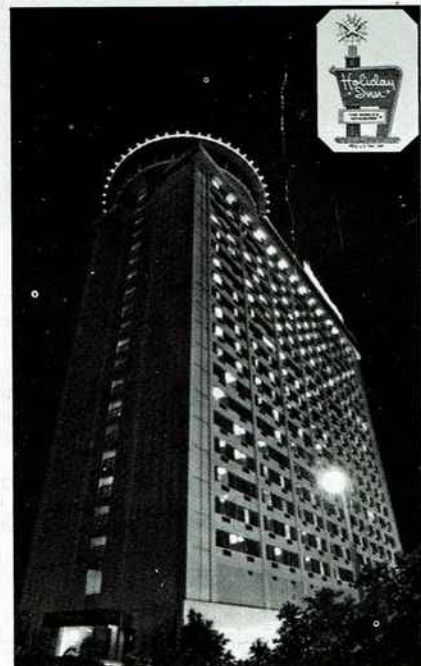
Ook Telegraaf-journalist Jip Golsteyn zat bij The Cats in Los Angeles. Hij arriveerde op 18 januari en logeerde in hetzelfde hotel als The Cats en Jan Buys, namelijk Hotel Holiday Inn in Hollywood. Jip deed daar wat journalistieke werkzaamheden voor zijn krant. Samen met The Cats vloog hij weer terug naar Nederland.

LEERZAAM

De Amerikaanse opnamen zijn voor The Cats een belangrijke leerschool geweest. Ze hebben er erg veel ervaring opgedaan die hen later alleen maar te pas kan komen. Hun algemene indruk was, dat er daar veel professioneler gewerkt wordt. Hun producer maakte uit hoe iets opgenomen werd, al konden The Cats natuurlijk ook eigen ideeën naar voren brengen. Maar uiteindelijk waren het toch de producers die de dienst uitmaakten. Met hun geweldige ervaring en

inzichten konden The Cats dat gerust aan hen overlaten! En nu maar afwachten wat de LP in Amerika en Engeland gaat doen!

Tekst: HANS VAN DER WERELD
m.m.v. THEO ROOS,
Int.Division Bovema/EMI
Foto's:ARNOLD MUHREN

Dit is Hotel Holiday Inn in Los Angeles, waar The Cats tijdens hun verblijf in Californie logeerden.

BE MY DAY

NOW ROCK ME ROUND THE BAY OF MEXICO
NOW ROLL ME TO HER SHORES OF MONTEGO BAY
JAMAICA LADY, PLEASE LET ME STAY
YOU HERE IN YOUR OWN BROWN ARMS
UNTILL I MELT AWAY

BE MY DAY HONEY, BE MY NIGHT
IF I DRIFT AWAY HONEY, BE MY LIGHT
SHINE ON LET YOUR LIGHT SHINE ON
AND I WILL SAIL ON HOME
AND I WILL SAIL ON HOME

SING LA LA LA AND I'LL SING YEAH YEAH YEAH
AND WE SAIL ON HOME

SHE'S ON HER OWN

AH AH AH AH
NOW SHE'S ON HER OWN
NOR AT LAST SHE'S ON HER OWN
THERE'S A FLOW OF HIDDEN TROUGHTS BEHIND YOUR
SMOKING
THERE'S A MOUNTAIN OF SADNESS ON YOUR SHOULDER
THERE'S A RIVER OF TEARS BEHIND YOUR LAUGHIN'
AND I KNOW THEM ONE BY ONE

AH AH AH AH
NOW SHE'S ON HER OWN
NOW AT LAST SHE'S ON HER OWN
SO YOU HAD TO LEAVE YOUR HOME BEHIND TO MAKE
SURE

SO YOU HAD TO HIT THE ROAD BEFORE YOU KNEW IT
SO YOU HAD TO SLEEP IN MANY BEDS TO FIND OUT
THAT YOUR HOME IS JUST AT HOME

AH AH AH AH
NOW SHE'S ON HER OWN
NOW AT LAST SHE'S ON HER OWN

NIEUWE WAGEN VOOR JAAP

Jaap heeft een paar jaar veel plezier gehad van een lichtgroene BMW, maar onlangs heeft hij de wagen — die hier en daar begon te roesten — ingeruild voor een rode Peugeot 504. „Je kon hier en daar in die BMW guldens of rijksdaalders door de roestgleuven schuiven . . .” zei Jaap ons. Toch kon hij zijn BMW nog voordelig inruilen voor de Peugeot, die nog geen jaar oud is. De Peugeot 504 is Jaap's derde auto. Hij begon met een Alfa Romeo, toen die BMW en nu dus een 504, met recht een „wonder op wielen”.

TOTAL LOSS (1)

Het jaar 1973 eindigde voor The Cats niet zo heel erg lollig. Na een optreden werd begin december het mengpaneel ter waarde van fl. 6000,— gestolen.

In de nacht van 30 op 31 december raakte de trotse Buick van The Cats omstreeks 4 uur 's morgens op de Utrechtse brug in Amsterdam vanwege de gladheid in een slip. Arnold — die achter het stuur zat — kon de wagen niet meer houden. De Buick tolde een paar maal rond en vloog daarna tegen de vangrail. Niemand van de inzittenden (alle zes Cats) raakte gewond maar de auto was „total loss”.

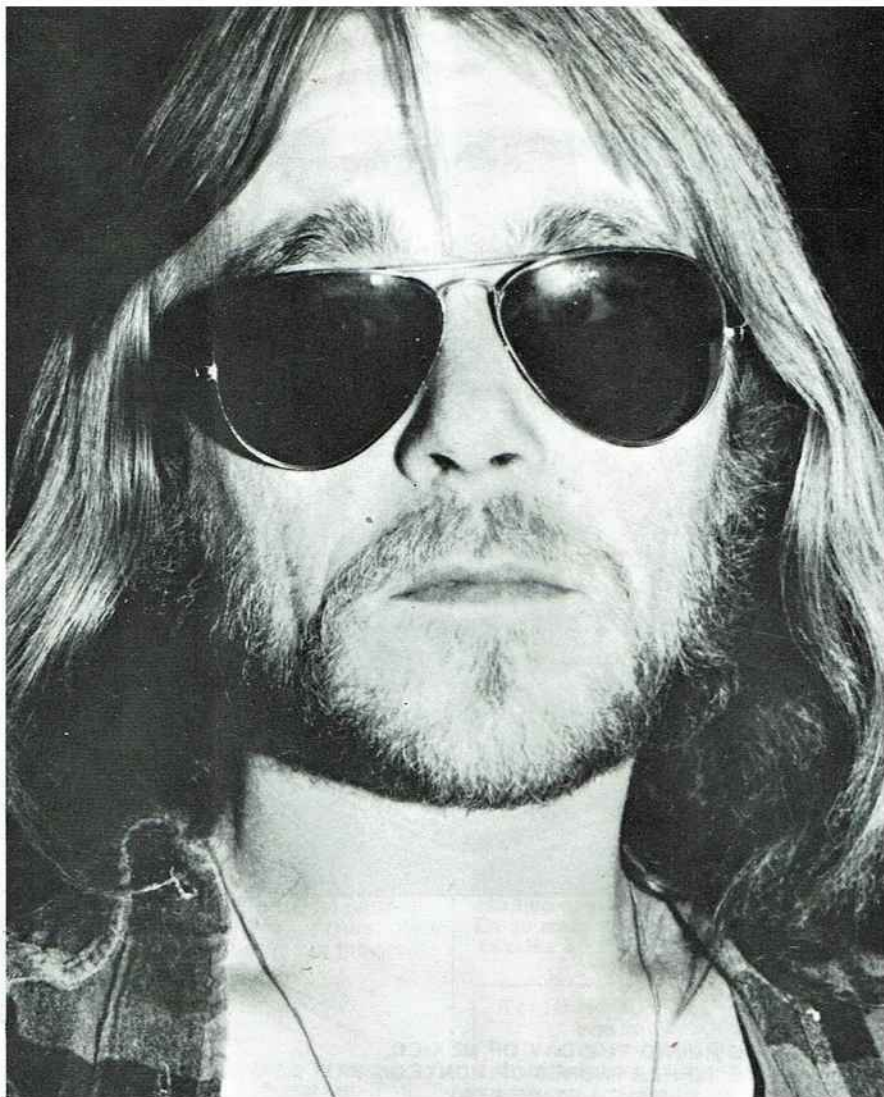
Foto's: Arnold Mühren

TOTAL LOSS (2)

Een tweede auto van The Cats, de Volvo van Arnold (net een jaar oud!) raakte op 29 januari total loss. 's Morgens om ongeveer half acht waren de vrouwen en kinderen van The Cats op weg naar Schiphol om de groep af te halen, nadat ze in Los Angeles hun nieuwe LP hadden opgenomen. Ter hoogte van Monnickendam kon roadmanager Henk Mühren, die de wagen bestuurde, de blauwe Volvo niet meer tijdig tot stilstand brengen, toen een NZH-bus geen voorrang verleende. De wagen vloog tegen de bus en was total loss. Met wat blauwe plekken en kneuzingen kwamen de onfortuinlijke reizigers er van af. Arnold reed enkele weken met een Fiat 124, maar heeft nu een spiksplinternieuwe oranje-kleurige Volvo, de vierde!

Tekst : TON VAN BEMMEL
Foto : MARIAN ZEGERS

Het nieuws dat The Cats in mei stoppen met zaaloptredens kwam bij de fans hard aan.

The Cats hebben een vaste aanhang die overal mee naar toe gaat. Een bloeiende fanclub met vele duizenden leden die regelmatig fanavonden organiseert waar The Cats dan ook optreden en de groep trekt overal waar gespeeld wordt volle zalen.

CEES VEERMAN OVER "STOPPEN" VAN THE CATS

„Het werd de laatste

The Cats zijn een begrip. Al tien jaar. In september wordt dit jubileum gevierd. Bij die gelegenheid komt er een langspeelplaat uit met alle gouden hits. Vorig jaar zei bassist Arnold Muhren nog, dat The Cats nooit een echte platengroep zou worden. Nu gaat het wel die kant op. Immers in het officiële persbericht waarin het besluit werd aangekondigd (zie pagina 3), wordt gesteld dat The Cats meer armslag moeten hebben om platen te maken, voor TV-optredens en om een carrière in Amerika, Engeland en de rest van Europa op te bouwen.

AFSCHEID

Zaterdag 2 maart j.l. speelden The Cats in Boskoop. Een afscheidsoptreden. In de koele katakomben van het Verenigingsgebouw sprak Ton van Bemmelen met Cees Veerman, de zanger/gitarist/komponist, die door het leven gaat met een donkere gesle-

pen bril, over dit „schokkende” besluit. „Het betekent voor ons net zo veel als voor de fans. Maar het was onmogelijk geworden om door te gaan de laatste tijd, het werd een sleur. Daar moesten we ons doorheen knokken. De één had er meer last van dan de ander. Ik zelf vind het helemaal niet zo erg dat we stoppen. Ik zit nog steeds met mijn stem”.

— Je bent een jaar weggeweest omdat je stem steeds wegviel.

Ben je tot rust gekomen?

„Helemaal niet. Er zijn wel dokters aan te pas gekomen, maar er waren weinig mensen die er raad mee wisten. 't Is nog niet zoals het zijn moet. 't Is psychisch”.

„We hebben er uitgebreid over gesproken wat we zouden doen”, gaat Cees verder over het voor Nederlandse groepen unieke besluit.

„Als we de buitenlandse markt willen veroveren, dan is dit de enige oplossing. We staan nu in Boskoop, maar voor het-

zelfde geld hadden we nu voor het Zweite Fernseh in Duitsland kunnen spelen. En we willen ook duidelijk op Amerika gokken. Als je daar succes hebt, dan bereik je een veel groter publiek”.

AMERIKA

Over Amerika en de LP die daar in januari gemaakt is, zegt Cees het volgende: „We hadden in de buurt van Los Angeles al twee keer bijna een „local break out” gehad. Een doorbraak met de singles „Let's dance” en „One way wind”. Maar het stuitte toch uiteindelijk af op de productie. Die klonk te continentaal, vonden ze daar”.

— Ondanks Klaas Leyen?

Cees: „Misschien wel dankzij Klaas Leyen en arrangeur Wim Jongbloed”.

— Maar dat zijn toch grote jongens hier?

Cees: „Klaas is geweldig. Wim Jongbloed is een goeie arrangeur, maar hij heeft een andere background dan die jongens daar.”

OVER COUNTRY ROCK ZEGT CEES VEERMAN:

„Moderne countrybands hier timmeren niet aan de weg. Instrumentaal en muzikaal halen ze het ook niet bij de Amerikaanse groepen. Ik kijk hoog aan tegen bijvoorbeeld The Eagles. Ik heb ze live in het Concertgebouw gezien en als je dat meemaakt verwonder je je niet meer over het niet aanwezig zijn van Hollands country-talent. Hier stonden toevallig wel vier genieën naast elkaar. Grootheden, wondermensen. Ik stond er versteld van wat ze presteerden. Zo lopen er in Amerika velen rond. Die zijn niet eens bekend hier. Gewoon studio-jongens die op platen meespelen van een Johnny Rivers, Sonny and Cher en noem maar op . . . Die mensen heb je gewoon niet in Nederland.”

Jongbloed is entertainer-pianist geweest. Zoals ze het in Amerika doem met soul, country en blues-achtergronden, dat is hier niet na te doen”.

„Onze composities vonden ze sterk genoeg. Ze hebben toen een producer van naam voor ons aangetrokken, Al Capps. Hij schrijft ook muziek, o.a. voor Sonny & Cher. Onder zijn leiding namen we zes eigen composities op en zes door andere geschreven stukken”, aldus Cees. „Binnenkort zullen ze ook in Nederland te beluisteren zijn. Lex Harding belooft er iets van te zullen draaien. Wanneer de plaat uitkomt is nog niet bekend”.

COUNTRY

Cees Veerman's muzikale voorkeur is dus duidelijk country-muziek. „Dat is mijn leven. Ik zou best die richting uit willen gaan. Momenteel ben ik bezig met een paar liedjes die de country-kant op gaan. Echt country kun je het niet noemen, gut ja . . . (een diepe zucht volgt), ook geen pop-muziek, een eigen stijlje eigenlijk. Laat ik't zo zeggen; omdat ik niet van viool en

laat zich ook nog ontvallen dat er méér achter het stopbesluit zit.

„Er gebeuren dingen in de groep die niet zo leuk meer waren. Het werkte niet zo lekker meer”.

VERDIENSTEN

— Wat verdienen The Cats met een dergelijk optreden zoals in Boskoop?

Cees: „Ik zou het niet weten, ik ben geen manager”. Er worden bedragen genoemd van fl. 3500,— en fl. 4300,— waarvan het eerste dichterbij de waarheid zal liggen dan het tweede.

— Volendam heeft een bloeiend pop-

tijd een sleur”

trompetjes hou, zet ik er al gauw een steelgitaar achter en dan noemt iedereen het al country, maar het is het niet. De sound gaat er alleen naar toe”.

— Waar gaat het met de muziek naar toe?

„Je weet het niet”, zegt Cees, wat onderuit gezakt op zijn stoel, de schouders ophalend. „Zes jaar terug vergeleek men ons met The Bee Gees. Die bestaan nu niet meer en wij schrijven nog steeds dezelfde muziek, maar niemand hoor je nu nog praten over die vergelijking. De mensen zeggen nu: 't is country. Het is dus met zoals de mensen het willen . . .”

GROTE ZALEN

— Willen The Cats, net als Golden Earring, in grote zalen optreden?

Cees Veerman: „Het is een mogelijkheid, maar daar zijn we het nog niet over eens. Misschien één keer in de maand of zo”. Veerman, die een vermoeide indruk maakt,

CATS ONDER HEFBRUG . . .

Als The Cats in Boskoop komen, dan halen de fans daar altijd wel een of andere stunt uit om de aandacht op dat bezoek te vestigen. Voor het optreden op 2 maart j.l. hadden Cats-aanhangers — vermoedelijk in de nacht van zondag op maandag voorafgaande aan 2 maart — een groot spandoek onder de hefbrug over de Gouwe gehangen. Als de brug omhoog ging, konden de mensen die er voor stonden dus duidelijk zien wie er op 2 maart naar Boskoop kwamen. Lang heeft het doek, dat vanaf een bootje moet zijn aangebracht, niet gehangen. Kantonniers van de Provinciale Waterstaat hebben de clandestiene reclame 's maandagsmiddags verwijderd . . .

Foto: Focko van Dantzig.

Dit artikel is een relaas van vier Noordhollandse Catsfans, die op een zaterdag naar The Cats in het Belgische plaatsje Dworp zijn gereisd. Het is een ingekort verhaal van de vier jongens; Jan, Rene, Arjan en Jaap uit Wervershoof, die The Cats hoog houden; zelfs in België.

een weekendje CATS

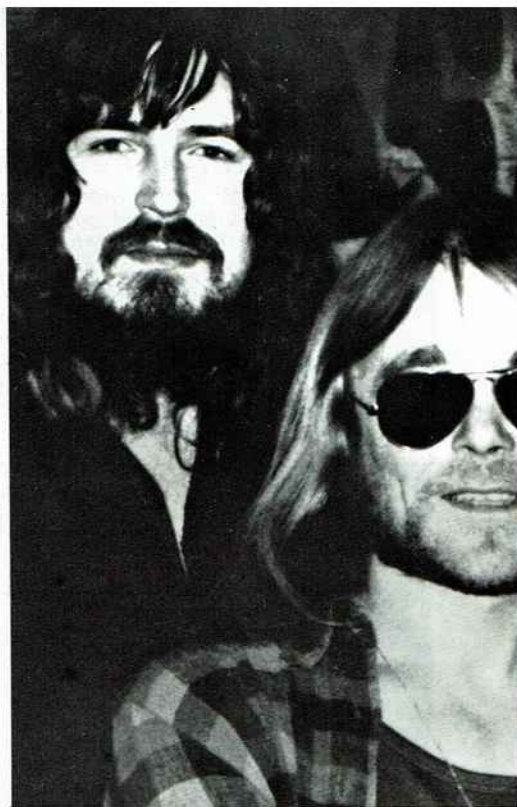

Foto Theo Klouwer:
RENE VERDONSCOT
Foto The Cats:
MARIANNE ZEGERS

Wij waren 's middags met z'n vieren om 4 uur vertrokken in een Volkswagen. We hadden een tent, slaapzakken, cassette-recorder, bandjes van The Cats en nog enkele spullen bij ons voor een paar dagen. In de buurt van Volendam gekomen zeiden we tegen elkaar: „Zullen we gaan kijken of ze al weg zijn?” Maar dat doe je ook zo maar niet, dus reden we vrolijk verder. We gingen richting Breda, want we hadden op de kaart gezien dat we bij Breda de grens over moesten, richting Brussel. Bij de grens kochten we een paar Nederlandse kranten en een kaart van België. We wisselden wat geld en gingen al zingende naar de grote weg. Op de weg naar Antwerpen stoot er ineens een grote bruine slee met het kenteken 22-13-PM voorbij. Ik zei: „Jongens, daar gaat Jaap Schilder!” En wij gas geven, maar Jaap ging alleen maar harder rijden. Er was nog maar één mogelijkheid om hem tegen te houden en dat was met de lichten te knippen en flink toeteren. En jawel hoor, Jaap keek achterom en gaf een grote zwaai. Hij had ons ge-

zien en ging langzamer rijden. We vonden het een beetje vreemd dat Jaap zomaar alleen in een grote wagen door België reed. Waar waren de andere jongens? We hadden dat nog niet gedacht of daar kwamen vier slaperige hoofden boven de banken uit: de hoofden van Piet Veerman, Piet Keizer, Theo Klouwer (die zat voorin; we kwamen er later achter dat hij kaartlezer was). Dat Theo niet zo'n erg goede kaartlezer was bleek al gauw: we zaten mooi verkeerd! Maar ja, we zaten op een snelweg en daar mag je niet keren. Je mag niet vloeken ook en daarom keken we of er geen „smeris” in de buurt was en draaiden achter elkaar snel om. Af en toe keken de jongens even om om te zien of wij er nog achter zaten en dan wij even een grote zwaai geven. Theo moest als eerste de weg vragen aan een man bij een café. Die stuurde ons meteen de verkeerde kant op. We kwamen in Brussel voor een gigantisch gebouw, waar de douane liep te marcheren. Piet Veerman stapte uit en ik ook, om een foto te nemen. Maar dat werd door de lui

„HET WERD DE LAATSTE TIJD EEN SLEUR”

leven. De groepen schieten als paddestoelen uit de grond en komen veelal nog op de plaat ook. Heeft Cees Veerman daar een verklaring voor?

Cees: „Misschien dat de grond erg vruchtbaar is voor paddestoelen”, grapt hij. „Maar serieus, de platenmaatschappijen zien wel brood in Volendam. Zolang het goed gaat, moeten ze het maar doen. Waarom niet? Ik ben wel bang dat er van de meeste groepen in Volendam weinig overblijft. Ze hebben het te gemakkelijk. Als je ziet wat wij er voor een aanlooptijd hebben gehad om er te

komen, voor ons sukses kwam. Mijn broer speelt in Jen Rog. Ze hebben drie singles gemaakt die net de tipparade gehaald hebben. Zegt-ie tegen mij: „Hoe komt dat nou?” Die jongen zat helemaal in zak en as. Ze dachten dat ze het niet meer konden. En nu moet je weten dat het een geweldige groep is. Er zit een wonder-gitarist bij, een paar leuke nummers gemaakt, maar ze vergeten dat ze er voor moeten knokken. Ik zeg tegen mijn broer: „Jongen, wat maak je nou klaar? Wij hebben zes jaar in De Rijp en Tuitjehorn gestaan voor we er waren. We gingen er desnoods lopend heen.

Julie maken een plaatje en als het dan niet lukt, raak je in paniek. Gewoon keihard blijven werken, dat is het”.

TIMES WHERE WHEN

— Wat is de beste plaat die The Cats ooit gemaakt hebben?

Er wordt beweerd „Rock 'n Roll”.

Cees: „Daar ben ik het niet mee eens... 'k Zou het niet weten”. En weglappend om aan de volgende serie nummers te beginnen; „ik denk „Times where when” ...

uit België niet gewenst, dus zei Piet: „Doe maar niet”.

We moesten later weer de weg vragen, dit keer bij een benzine-pomp. Een eindje voorbij Brussel was kermis en we moesten met onze karavaan wachten voor een groep mensen die de weg overstaken. Wij dachten: „Zal nu niemand The Cats herkennen?” Jawel hoor, er waren er een paar die hen zagen. Er volgden er steeds meer en wij waren vanzelfsprekend nogal trots! We gingen weer verder, maar zaten weer verkeerd. Theo draaide het raampje open en vroeg de weg aan een man op een scooter. De scooterrijder zei: „Ik rij wel voor jullie uit”. Dat kwam mooi uit, want de tijd begon te dringen. We waren heel gauw bij de afslag naar Dworp, maar Jaap karde met grote snelheid het bord voorbij. Wij zagen het bord wel, maar wilden ook The Cats niet kwijtraken. Even later kwamen ze er achter dat ze te ver gereden waren. We keerden en The Cats kregen toen in de gaten dat ze niet veel tijd meer hadden.

Toen we eindelijk in Dworp aan kwamen was het al flink donker. Daardoor konden we geen mallemoer zien. Maar na weer een keer de weg gevraagd te hebben kwamen we bij een tent aan, waar The Cats moesten spelen. Het grote toegangshek werd geopend, The Cats reden het hek door en na hen werd het hek weer gesloten. Dat ging zo maar niet! Ik stapte uit en zei: „Hee mijnheer, wij horen er ook bij!” „Oja?” Hij vroeg het aan Piet Keizer en die zei natuurlijk ja.

Het hek ging weer open en wij reden als koningen naar binnen. We werden helemaal bewaakt voordat we de auto uit waren. Door een paar mensen werden we om de tent heen geleid en wie zagen we daar? Arnold Mühren, de roadmanagers Jan Schilder en Berry Tol, Jan Tuf en nog een paar Hollanders. Ze stonden er wel vreemd van te kijken dat er zomaar vier jongens uit Holland met The Cats waren meegekomen. Toen we die tent in wilden werden we weer helemaal begeleid, door de artiesten-kleedkamer. We vermeden daarmee de hoofdlin-

gang, die met tijen mensen ervoor overvol was.

Het was zelfs zo sterk, dat toen één van ons naar het toilet ging, één van die „op-passers” (zo noemden we onze bewakers) voor de deur van de WC bleef staan! Binnen in de tent speelden een paar muzikanten in het voorprogramma van The Cats. We werden de hele avond in de gaten gehouden. Er werd geschreeuwd en het duurde niet lang voordat The Cats kwamen. We hadden het meteen naar onze zin. Het optreden werd een groot succes. Na afloop werd ons door een ober een slaapplek aangewezen en we droomden nog lekker na van onze prachtige avond bij The Cats.

De volgende dag zijn we nog even naar Manneke Pis in Brussel geweest. Daarna meteen terug naar Holland, want 's avonds speelden The Cats in Zuidermeer en daar moesten we natuurlijk ook weer heen!

RENE VERDONSCHOT

Burgerlijke Stand

GEBOREN:

Frits en Milly Jansen werden voor de tweede maal ouders van een zoon, die de naam Ivo kreeg. Milly, die met haar man in Z.O.Beemster woont, was in het grijze verleden één van de be-

stuursleden van 'The Cats Clan'. Ivo werd geboren op 4 maart. Ook op 4 maart werd geboren Corina, de dochter van C. de Jong en M. de Ruyter in Hei- en Boecop.

GETROUWD:

Jos Hoendervangers en Dian Broeders traden op 1 maart in Ooltgensplaat in het huwelijk. Ze hebben zich gevestigd in Achthuizen. Jos van den Heuvel en Leony van Veen, resp. uit Veghel en Mill, trouwden op 26 april. Onze beste wensen en die van The Cats gaan naar de nieuwe wereldbewoners en de kersverse echtparen!

VRAAG EN AANBOD

Trees Hummelink, Spiekerweg 4 in Vorden zoekt de teksten van 'Vaya con dios', 'Mandy my dear' en 'Sure he's a cat'.

Catsstory

DEEL VI

EEN GOUDEN LP EN EEN REISJE NAAR CALIFORNIE

Nadat The Cats terug waren van hun trip naar Zweden brak er voor hen een drukke periode aan. Tal van optredens werden verzorgd. Het grandioze sukses van „Lea” had daar ook voor gezorgd. Ook de erop volgende single — „Why” — sloeg in als een bom.

De plaat kwam binnen op de achtste plaats van de Top-40, stond een week later nummer een en hield daar maar liefst vijf weken stand! Net als „Lea” was „Why” geschreven door Arnold Muhren. Jaap zorgde voor de B-kant, „Mandy, my dear”.

Mandy werd enkele maanden later de naam van zijn op 13 juli 1969 geboren dochter.

THE CATS

o.a.: Lea - I've always tried to understand - Times were when - Daybreak - Vaya con dios - I've gotta know what's going on - Lies - Daybreak.

IMPERIAL:

SALI 8017

f 14,90

Aan het eind van 1968, om precies te zijn op 27 oktober, verscheen de tweede LP van The Cats. Een eigenlijke titel had deze plaat niet; hij werd aangeduid als „Cats” maar ook de naam „Lea” werd er wel voor gebruikt. De LP bevatte, net als „Cats as Cats can”, wederom een keur van songs en op verzoek van vele fans stond ook „Vaya con dios” — de evergreen die de groep al jarenlang in de zaal speelt — op het tweede album van de vijf Volendammers. Op „Cats” zijn maar liefst drie verschillende solo-zangers te horen: Cees zingt „Rainbow tree”, „Lies”, „Anonymus Mr. Brown”, „Daybreak”, „I gotta know what's going on”, „Remember the good times” en „I feel good, I feel bad”; Piet is de vocalist in „Lea”, „In my room”, „Excuse me” en „Times where when” terwijl Arnold zijn zelfgeschreven „I've always tried to understand” ten gehore brengt. „Rainbow tree”, „Lies” en „I feel good, I feel bad” hadden The Cats van de LP „Earth, Air, Fire & Water” van de Amerikaanse groep The Lewis and Clarke Expedition.

De LP „Cats” bereikte een verkoopcijfer van ongeveer 40.000. Op 12 augustus 1969 werd hun daarom op de Pier van Scheveningen een gouden plaat aangeboden door de burgemeester van hun woonplaats. Deze gouden LP was wederom een primeur, want nooit eerder kreeg een Nederlandse popgroep een gouden LP!

De bijeenkomst in restaurant „Le Pirate” op de Scheveningse Pier begon om elf uur 's morgens. Vele fans zaten daar rond The Cats en hun manager, mensen van platenmaatschappij Bovema, het bestuur van Fanclub „The Cats Clan” en vele anderen. Het was een gezellig samenzijn daar in „Le Pirate”, waar van elf tot één uur enkele technici en een reporter van Hilversum III een directe uitzending verzorgden. Vele Catsfans werden in de gelegenheid gesteld een plaat aan te vragen en iets te zeggen voor de microfoon. Als beloning voor hun „zegje” kregen ze een exemplaar van de nieuwste single „Scarlet ribbons” aangeboden. In de middag dineerden The Cats in aanwezigheid van de Bovema-di-

rekte, familieleden en vertegenwoordigers van de pers. Daarna vertrokken de „feestelingen” naar het Kurhaus, waar ze in een open landauer stapten die hen de volle lengte van de Pier tot voor de ingang van de Pier tot vóór de ingang van „Le Pirate” bracht. Dat was een leuke stunt, die echter wat nadelig werd beïnvloed door een fikse regenbui. Wekenlang was er geen druppel water uit de hemel gevallen en juist op dit moment moest het gaan regenen. De stemming van de vijf Cats was er echter geen cent minder om. Theo begon enthousiast „In een rijtuigje” te zingen, waarna de andere Cats zijn voorbeeld volgden. Aan het begin van de Pier werden The Cats opgewacht door een legertje fotografen en een team camera-mensen van het toenmalige TV-programma „Scala”. Stapvoets ging het naar „Le Pirate”, onderweg enkele malen stoppend om fotografen en TV gelegenheid te geven hun werk te doen.

In „Le Pirate” was intussen een grote hoeveelheid mensen samengekomen. Naast mensen van Bovema waren er o.a. de heer Pé Mühren (de vader van Arnold), Jan van Veen, de toenmalige programmaleider van Radio Veronica, Hans Boskamp, acteur en destijds publiciteitsman bij Bovema. Verder was er fotograaf John de Rooy, bekend door zijn foto-affiche van John Lennon en Yoko Ono. De burgemeester van Edam en Volendam, de heer J.H. Kok, was naar Scheveningen gekomen om zijn burgers de gouden LP uit te reiken. In zijn toespraak zei hij onder meer; „Ik ben trots op jullie, want jullie hebben een geweldige prestatie geleverd. Ik ben ook trots dat jullie inwoners zijn van de plaats waarvan ik burgemeester ben, Volendam. Daar weten ze van aanpakken — dat weten jullie ook — en als ze er iets doen, doen ze het ook goed. Dat hebben jullie ook gedaan. Jullie harde werken is beloond, jullie hebben de top bereikt”. Hierna ging burgemeester Kok over tot het uitreiken van de gouden platen. Naast The Cats kreeg ook manager Jan Buys een exemplaar, die verpakt was in een hoes van de „echte” LP „Cats”, waar het hele feest om begonnen was. De vele aanwezige

fotografen kregen ruimschoots de gelegenheid om The Cats „onder vuur” te nemen. Glunderende Jaap, Arnold, Piet en Cees én een luid lachende Theo waren overgelukkig met hun goud, dat was ze duidelijk aan te zien. Hierna werden The Cats en hun manager elk een boeket van tien rode rozen aangeboden door bestuursleden van de fanclub, namens alle leden. Twee serveersters van het AMVO-restaurant in Volendam („het restaurant voor iedereen”) waren in traditionele klederdracht eveneens naar Scheveningen gekomen en ook zij boden hun plaatsgenoten bloemen aan. Hierna „speechte” Arnold namens de hele groep. Hij dankte Bovema en overhandigde producer Klaas Leyen en arrangeur Wim Jongbloed een fles Whisky en een paar pond „lange dunnen”. Voor insiders is het waarschijnlijk gemakkelijk te raden wat hier in zit, maar voor niet-ingewijden is het misschien niet helemaal duidelijk. Het zijn

lange dunnen (paling)” grapte hij. Hiermee was het officiële gedeelte geëindigd en verspreidden de leden van The Cats zich her en der in het restaurant, de aanwezige pers ruimschoots de gelegenheid gevend hen te interviewen. Vroeg in de avond verlieten The Cats „Le Pirate” om in café „De Molen” aan de Volendamse haven het feest tot diep in de nacht verder te vieren.

Op dezelfde dag dat The Cats in Scheveningen hun gouden LP kregen werd de nieuwe single gelanceerd. Dat was „Scarlet ribbons”, geen eigen kompositie van de Volendammers. „Scarlet ribbons” werd in het verleden onder andere opgenomen door Harry Belafonte. De B-kant was van de hand van drummer Theo Klouwer en heette „Today”. Het was de eerste Theo Klouwer-kompositie die op de plaat werd gezet.

Augustus 1969 was ook de maand van de Amerikaanse reis van The Cats. Ze maakten de trip op uitnodiging van de Californië-Holland Club. De groep vertrok in de nacht van 20 op 21 augustus naar Los Angeles, tesamen met onder andere Tante Leen en Johnny Jordaan en Bueno de Mesquita, die eveneens waren uitgenodigd. Helemaal volgens plan verliep de trip echter niet. Door diverse nare omstandigheden misten The Cats enkele afspraken. The Cats kwamen in Hollywood voor een nare verrassing te staan. Het podium van het Hollywood-Palladium — waar ze zouden optreden — vertoonde bij hun aankomst daar een grote leegte op de plaats waar de apparatuur van The Cats had moeten staan. Na een half uur van driftig informeren bleek dat de installatie nog op het vliegveld stond, kersvers overgevlogen uit Nederland. Wat was het geval? De hele zaak was door onoplettendheid van diverse figuren teruggestuurd naar New York en vervolgens naar Amsterdam. The Cats reden 's middags op een open vrachtwagen naar het vliegveld. Ze zaten er op met ontblote bovenlijven, zo warm was het in Californië.

Een meer aangenaam iets voor Piet Veerman c.s. was de ontmoeting die zijn even

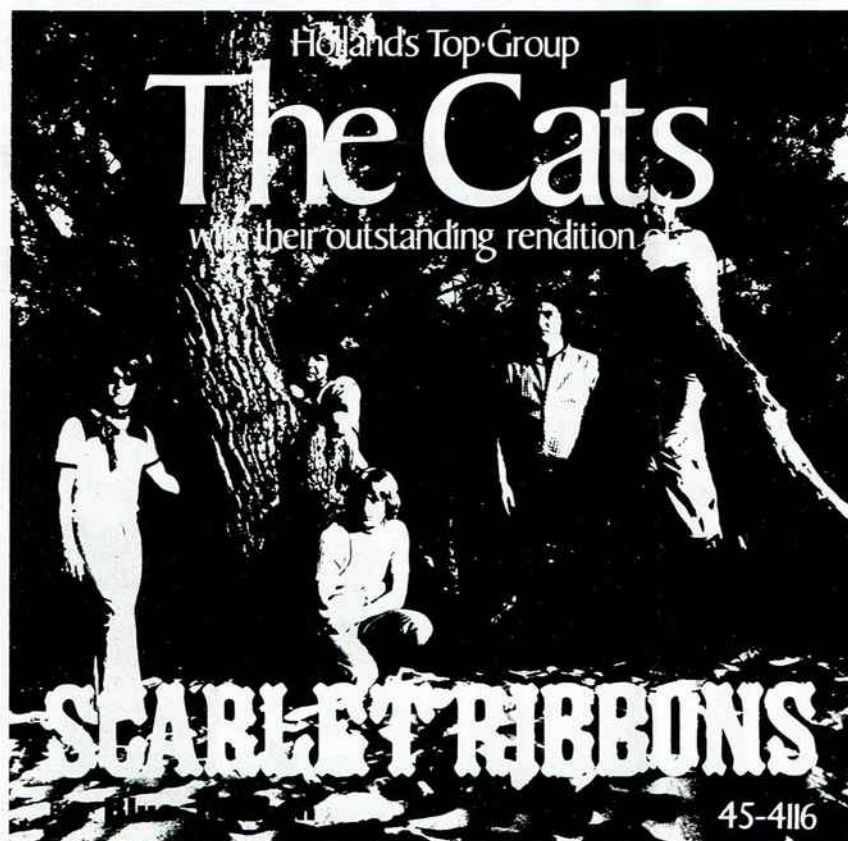

„In een rijtuigje . . .”

Dit zijn de voor- en achterkant van de uitnodiging die bovema haar relaties stuurde om de uitreiking van de Gouden LP in augustus 1969 bij te wonen. Het is gedrukt op het etiketje van de plaat. Erg origineel.

A Dutch Treat in Time For the Holidays

Sire RECORDS

Distributed nationally by London Records

"Scarlet ribbons" werd, gekoppeld aan "Blue Horizon", in Amerika uitgebracht op het Sire-label. Van deze single verscheen in Billboard van 13 december 1969 deze advertentie.

Deze foto — in kleur! — deelden The Cats omstreeks 1969 in de zaal uit.

voor hun optreden hadden met de directeur van Sire Records, Steiner. Sire Records was toen de maatschappij die in Amerika de platen van The Cats uitbracht. Steiner was nogal optimistisch over de kansen van het Catsgeluid in het Amerikaanse pop-geheel.

Inmiddels was toen zeker geworden dat The Cats 's avonds in de Joe Bishop Show zouden optreden, een show die coast-to-coast over geheel Amerika wordt uitgezonden. Hun optreden daarin zou niet life zijn, maar worden gefilmd. Daartoe werden in de Universal Studio's de opnamen gemaakt.

Het pakte allemaal anders uit. Het gefilmde optreden (de Joe Bishop Show was het later klaarblijkelijk niet) ging niet door. Door het uitlopen van een lunch-party bij de voorzitter van de Californië-Holland Club Cor van Beek, verschenen de Volendamers te laat op de set in de Universal Studio's, waar een filmploeg anderhalf uur op hen had zitten wachten... Manager Jan Buys zei: „We waren natuurlijk teleurgesteld over deze misser, maar er werd ons beloofd dat we eenmaal terug in Holland zouden gaan filmen. Als die film goed zou zijn, zou hij later alsnog in Amerika

worden uitgezonden". Ook van die plannen is later helemaal niets terecht gekomen.

The Cats hebben al met al slechts tweemaal opgetreden in Californië. De overige tijd brachten ze in vakantie-stemming door. Er werd een bezoek gebracht aan Las Vegas, de wereldvermaarde uitgaansstad, waar Theo Klouwer zo gelukkig was met het gokken dat hij er nog 700 dollar wegsleepte! The Cats bezochten ook Disneyland en ze namen tevens deel aan een tonijnvangst op de Stille Oceaan. Ze hadden ook nog een ontmoeting met Billy Preston, waarna ze op 29 augustus weer terugkeerden naar Holland, waar ze weer ieder weekend gingen optreden. The Cats speelden in alle mogelijke en onmogelijke zalen tot in de verste uithoeken van het land, want The Cats waren intussen sterren van formaat geworden, een „nationaal bezit" en iedereen wilde de groep „life" zien.

WORDT VERVOLGD.

CATS FOREVER

Een flinke schare Catsclanners reisde op 12 augustus 1969 naar Scheveningen, om daar getuige te zijn van de gouden plaat uitreiking voor de LP 'Cats'. Gewapend met spandoeken, hoedjes en voorzien van beschilderde armen namen ze bezit van de terrassen van de Pier.

STAATSBEDRIJF DER PTT	
VERKORTINGEN VOOR BETAALDE DIENSTAANWIJZINGEN	
Rfx = Antwoord betaald s (bedrag)	PC = Bericht aflevering TC = Collasumering TR = Telegraaf Resant GP = Post Resant
BT = Brieftelegram ELT =	MP = Gedrukte persoonlijk LN = Geluistelegram
NOTA: HET STAATSBEDRIJF DER PTT VERGOEDT GEEN SCHADE, VERDORZAANT, DUUR HET VERMIJNEN, VERLAGEN OF VERLOREN GAAN VAN EEN TELEGRAM.	

TELEGRAM

(A) AANGENOMEN TE	TELEGRAM	AANVAL	DATUM EN TIJD VAN	DIENT	OPGENOMEN
(B) ONTVANGEN TE	NUMMER	WEDEREN	(A) AANNEMING & ONTVANGST	BIJVOEGSELS	DOOR
Heemstede	8580011		18-11 '68 17:40		
VOLENDAM			19 17:20		
lea no 1. l'olgende leen heter. Proficiat Bovema -					
NOTA: Voor nasragen omtrent vermindering van tarieven, zie de tarievenlijst. De kosten van rechtstreeks tussen afzender en geadresseerde, zonder mediatelegraaf, worden niet vergoed.					NADREK IS VERBODEN

Het telegram dat Bovema op 18 november 1968 naar Arnold stuurde om hem te feliciteren met het feit dat „Lea" de eerste plaats van de Veronica Top-40 had bereikt.

ALBUMS

GRIEVOUS ANGEL Gram Parsons Reprise REP 44259

Alweer enige tijd geleden verrastte Gram Parsons vriend en vijand met zijn eerste solo-LP 'GP'. Dat was een plaat die insloeg als een bom en die Gram met een klap een der grootste country-zangers maakte, zo hij dat nog niet was. Hij had toen al een aardige staat van dienst achter de rug; speelde in de Byrds en richtte samen met Chris Hillman de Flying Burrito Brothers op. In deze laatste formatie ontloopte Parsons zich als een „godje“ van een zanger. Hij schreef o.a. het nummer „Lazy days“, wat The Cats al geruime tijd met veel succes in de zaal brengen. Eind vorig jaar kwam Gram Parsons om het leven, maar zijn tweede solo-album was toen al zo goed als klaar. Onder de titel „Grievous angel“ bracht Negram die plaat onlangs op de markt.

Op deze nieuwe plaat wordt Parsons in de meeste songs terzijde gestaan door country-zangeres Emmylou Harris en die samenwerking komt prachtig uit de verf, lees: uit de groeven. Want wat dit tweetal allemaal op de plaat heeft gezet is helemaal het einde (om maar weer eens zo'n afgezaagd superlatief te gebruiken). Met name de songs „Return of the grievous angel“, „Brass buttons“, „Hickory wind“ en „In my hour of darkness“ zijn ware meesterstukjes. Er staan ook enkele nummers op die misschien nog niet zo gek zouden zijn voor het zaal-repertoire van The Cats. Daarvoor tip ik „Hearts of fire“ en „I can't dance“. Aan de plaat werd — logisch haast! — meegewerkt door tal van mensen uit het z.g. Byrds-syndicaat. Ik noem: Al Perkins, de steelgitarist van Manassas, Bernie Leadon van de Eagles op dobro, Byron Berline van Country Gazette op — uiteraard! — fiddle en in de medley „Cash on the barrel-head“ / „Hickory wind“ op mandoline. Tenslotte verleent ook de grandioze zangeres Linda Ronstadt in „In my hour of darkness“ haar vokale medewerking. Het jaar 1974 is nog maar kort aan de gang, maar ik kan haast nu al met vrij grote zekerheid zeggen dat „Grievous angel“ één van de belangrijkste LP's van dit jaar is. Na „Goat's head soup“ van de Rolling Stones de tweede voltreffer in 1974!

A LEGENDARY PERFORMER Elvis Presley RCA CPL-1-0341

Ter gelegenheid van Elvis' verjaardag op 8 januari (hij werd toen 39 jaar) bracht RCA een feestelijke Elvis-LP op de markt onder de titel „A legendary performer“. Op deze plaat staat erg oud Elvis-materiaal, zoals „That's all right“ waarmee zijn carrière in 1954 een aanvang nam. Dat liedje nam hij op ter gelegenheid van zijn moeders verjaardag en nadat het een aantal malen voor de radio was geweest, was Presley in één avond tijd een ster geworden. Verder op deze plaat overbekend materiaal als „I love you because“, „Heartbreak hotel“, „Don't be cruel“, „Love me tender“ en „A fool such as I“. Het bijzondere van dit zoveelste Presley-album is dat er een aantal nooit eerder uitgebrachte versies van songs op staan, in totaal vijf. Alles op deze plaat is erg oud, Alles op deze plaat is erg oud, namelijk uit

de jaren 1954-1961. Net nu „Jailhouse-rock“ — ik weet niet uit welk jaar dat dateert — weer een grote hit voor The King is geweest komt deze „A legendary performer“ op een zeer gunstig moment uit. Uit de release van deze LP komt duidelijk naar voren dat Elvis Presley terecht The King wordt genoemd. Hij is waarlijk één van de allergrootste zangers uit de geschiedenis van de show-business. Daar valt niet aan te tornen! Aantrekkelijk voor fans is de hoes. Hierin zit namelijk een leuk boekje bijgesloten waarin een aantal oude foto's uit de „early days“, paperassen en krantenknipsels betreffende Elvis zijn afgedrukt. Deze „A legendary performer“ is welgeteld de twaalfde Presley-LP in mijn discotheek en ik weet zeker dat het nog niet de laatste is!

RAZZMAHTAZZ SHALL INHERIT THE EARTH Hurricane Smith EMI 5C062-94753

Ongeveer een jaar geleden schreef ik een enthousiaste recensie van de eerste LP van Hurricane Smith, de man die een aantal hits maakte met o.a. „Don't let it die“ en „Oh babe, what would you say“. Het hits maken valt hem de laatste tijd niet mee, althans hier hier in Nederland. In Engeland is hij nog altijd goed voor een notering in de Top-50. Bij het beluisteren van zijn tweede album „Razzmahtazz“ kan ik me toch niet aan de indruk onttrekken dat het „pop“-peil van de ex-producer toch wel danig aan het zakken is. Zijn tweede LP heeft me lang niet zo kunnen boeien als de eerste; ik kan geen één nummer noemen wat er nu echt uitspringt en wat misschien commercieel zou zijn (trouwens, wat is commercieel?). Hurricane Smith heeft geprobeerd om op zijn nieuwe plaat een gooi te doen naar het sfeertje van de jaren dertig. De hoesontwerper is daar aardig in geslaagd, maar Smith zelf heeft er een saaie en vervelende plaat van gemaakt. Jammer, want het jaren dertig soundje biedt beslist wel mogelijkheden voor een all round musicus als Hurricane Smith.

Ik hoop dat hij spoedig een album maakt dat deze „Razzmahtazz“ snel doet vergeten, dat hij weer eens met werk komt in het genre als zijn hits. Dat is de Hurricane Smith! Misschien heeft de Engelsman gemikt op wat ouder publiek, zijn leeftijdgenoten, maar ik weet uit ervaring dat die meestal niet zo popminded zijn en dus ook waarschijnlijk nooit van Hurricane Smith gehoord hebben ... Jammer, want het is beslist een figuur die aardig wat in zijn mars heeft en muzikaal echt wel zijn mannetje staat. Dood- en doodzonde, dat ie er daarom deze reis met zijn welbekende pet naar heeft gegooid.

SPOTLIGHT ON ... Michel Polnareff Disc AZ SPLO-7

Michel Polnareff is al jarenlang één van Frankrijks meest populaire zangers. Vrijwel al zijn singles werden er geheide hits van de bovenste plank. Hier in Nederland heeft de exentrieke ex-straat-zanger lang niet die bekendheid als die hij in zijn vaderland geniet. We moeten erg ver teruggaan in de tijd om één van zijn platen in de Hollandse

hitparade te zien: Dat was omstreeks 1968 met „La poupée qui fait non“. Dat Michel Polnareff in ons land niet zo'n bekendheid is blijft ook wel uit het feit dat hij ons land nooit heeft bezocht. Toch worden zijn platen hier wel uitgebracht. Onlangs verscheen er van hem een goedkope langspeelplaat, waarop zo'n beetje het bekendste werk van Michel te horen is. Naast zijn reeds genoemde „La poupée qui fait non“ hoor je „Love me, please love me“, „Ta ta ta“ en „Le pauvre guitariste“, welke nummers hier ook wel enige bekendheid hebben. Het allermooiste nummer op deze overigens toch erg goed te pruimen plaat vind ik „I love you because“. Als dit op single gezet zou worden en een beetje redelijk geplugdvoorspel ik er nog wel een hitsuksesje van. Michel Polnareff wordt door erg veel Fransen op handen gedragen, maar door evenzovele landgenoten diep verguisd. Op diverse manieren heeft hij zich soms wel eens een

klein beetje onmogelijk gemaakt, o.a. door zich een keer in zijn blote kont te laten fotograferen voor een affiche. Een toernee door Japan deed zo'n beetje de deur dicht. Bij terugkomst in Parijs bleek één van zijn beste „vrienden“ er met Michel's poen vandoor te zijn. Polnareff raakte totaal overstuurd en kwam in een psychiatrische inrichting terecht. Op aanraden van zijn artsen heeft hij zich teruggetrokken uit de showbusiness. Michel Polnareff woont nu in Amerika. Hij werkt nu aan de muziek voor een aantal Disney-films. Michel Polnareff — die in Frankrijk zorgde voor de z.g. „Polnarevolution“ — is een uitzonderlijk talent. Hij schrijft al zijn songs zelf en dat vind ik altijd een grote verdienste van een artiest. Onder zijn eigen composities zijn ware uitschieters, waarvan ik er al een paar noemde. Als je houdt van mooie chansons dan kan ik je de LP „Spotlight on Michel Polnareff“ van harte aanbevelen!